

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. J. S.**, zastoupeného JUDr. Petrem Voříškem Ph.D., L.L.M., advokátem, se sídlem v Praze 7, Přístavní 321/14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, za účasti společnosti **VODOS s.r.o.**, IČ: 47538457, se sídlem v Kolíně, Legerova 21, zastoupené JUDr. Ing. Janem Vychem, advokátem se sídlem v Praze 2, Lazarská 11/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 25.1.2011, č.j.:185925/2010/KÚSK,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami z jímacích objektů na pozemcích v katastrálním území Nučice a Oleška obchodní společnosti VODOS s.r.o.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že je účastníkem vodoprávního řízení, vedeného vodoprávním úřadem o žádosti společnosti VODOS o vydání povolení k nakládání s vodami – odběru podzemních vod mimo jiné z jímacího vrtu N3, umístěného na nemovitosti ve vlastnictví žalobce - pozemku parcelní číslo 677/6, nacházejícím se v katastrálním území Nučice, a je zapsán v katastru nemovitostí, vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrálním pracovišti Kolín.

Žalobce popsal dosavadní průběh řízení, z něhož vyplývá, že dne 31.5.2007 žalobce vznesl námitky proti vydání povolení k nakládání s vodami, které vodoprávní úřad rozhodnutím správního úřadu prvního stupně v celém rozsahu zamítl. Na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí správního úřadu pak žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutím ze dne 18.9.2007 doplnil v napadeném rozhodnutí žalovaného podmínku, kterou žadateli – společnosti VODOS s.r.o. – uložil povinnost opatřit si při realizaci výše uvedeného oprávnění práva k nemovitostem, potřebná k nakládání s vodami, dohodou s vlastníky. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2010, č.j. 8Ca 382/2007 - 54, bylo pravomocné rozhodnutí zrušeno a následně v návaznosti na tento vydaný rozsudek městského soudu vydal žalovaný odvolací správní úřad nové rozhodnutí ze dne 25.1.2011, č.j. 185925/2010/KÚSK.

Žalobce namítl, že nesouhlasí s názorem vodoprávního úřadu a žalovaného odvolacího správního úřadu o tom, že žalobci nevznikla povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod, neboť podzemní vody nejsou součástí ani příslušenstvím tohoto pozemku a samotný pozemek není odběrem podzemních vod dotčen. Žalobce má za to, že vydáním povolení k nakládání s podzemními vodami žadateli z jímacího vrtu na pozemku žalobce vodoprávní úřad reálně omezil vlastnické právo žalobce k dotčenému pozemku. Žalobci vydáním rozhodnutí vznikla povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod žadatelem, aniž by za takové omezení svého vlastnického práva obdržel odpovídající ústavně garantovanou náhradu. Tím vodoprávní úřad překročil svou pravomoc stanovenou vodním zákonem a porušil článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod způsobem, který je navíc v rozporu s článkem 4 odst. 4 Listiny. Vodoprávní úřad zároveň uvedeným postupem v rozporu s ustanovením § 2 odst.3 správního řádu dostatečně nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře a do práv žalobce zasáhl, aniž by mu k tomu zákon stanovil podmínky. Protože žalovaný odvolací správní úřad se pak v podstatě ztotožnil s názorem vodoprávního úřadu a fakticky rozhodnutí potvrdil, vztahují se všechny uvedené výhrady žalobce i na rozhodnutí napadené touto žalobou.

Zákonný důvod k užívání pozemku žalobce musel existovat již v době povolení stavby a následné kolaudace vodního díla na pozemku žalobce, jehož prostřednictvím hodlá žadatel podzemní vody odebírat. Přes námitky žalobcem vznesené v průběhu vodoprávního řízení žadatel právní skutečnost, na jejímž základě pozemek žalobce užívá, nijak nedoložil. Žalobci rovněž není známo, že by žadatel v průběhu vodoprávního řízení předložil ke své žádosti kopii povolení stavby vodního díla na pozemku žalobce a kolaudačního rozhodnutí, takže za stavu, kdy neexistuje žádná dohoda mezi žadatelem a žalobcem, opravňující žadatele užívat pozemek ve vlastnictví žalobce a žadatel zároveň neprokázal, že by právo dotčený pozemek užívat vzniklo dříve na základě jiné právní skutečnosti, nemohl být v rámci vodoprávního řízení zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro soulad rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného se zákonem. Ačkoliv žalobce v průběhu správního řízení deklaroval svou připravenost jednat se žadatelem o úpravě právních vztahů žadatele k dotčenému pozemku, vodoprávní úřad ani žalovaný ústní jednání nenařídili a tím postupovali v rozporu s ustanoveními správního řádu.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v nyní žalovaném rozhodnutí se žalovaný správní úřad řídil závazným právním závěrem, vysloveným rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 8Ca 382/2007 a zamítl odvolání žalobce, podané proti rozhodnutí vodoprávního úřadu - Městského úřadu v Říčanech ze dne 9.7.2007, kterým bylo uděleno povolení k odběru podzemní vody na pozemcích v katastrálním území Nučice a Oleško. Soud v rozhodnutí neshledal, že by rozhodnutím ze dne 18.9.2007 byla založena,

změněna nebo zrušena jakákoli práva mezi žalobcem a žadatelem o právu odběru podzemních vod. Nyní napadené rozhodnutí ze dne 25.1.2011 se v této části nijak nezměnilo. Žalovaný poukázal na to, že Městský soud v Praze v rozsudku sp.zn. 8Ca 382/2007 neshledal, že by žalobce byl rozhodnutím o povolení odběru podzemních vod omezen na svých vlastnických právech, protože rozhodnutím o povolení k odběru podzemních vod bylo rozhodnuto pouze o tom, že státní správa povoluje žadateli odběr podzemních vod. Žalobci nevznikla žádná povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod, neboť podzemní vody nejsou součástí ani příslušenstvím tohoto pozemku a samotný pozemek ve vlastnictví žalobce není vydáním povolení k odběru podzemních vod nijak dotčen ani omezen. Pokud se žalobce cítí být omezen ve svých vlastnických právech existencí studny, prostřednictvím které je odběr podzemních vod realizován, musí své právní kroky směřovat proti existenci studny. Ani nyní napadené rozhodnutí ze dne 25.1.2011 v této části ničeho nezměnilo. Soud v rozsudku sp.zn. 8Ca 382/2007 neshledal, že by v původním rozhodnutí ze dne 18.9.2007 žalovaný pochybil v tom, že si od žadatele - společnosti VODOS s.r.o. - nevyžádal doklad o právu využívat pozemek žalobce, ani rozhodnutí, týkající se povolení vodního díla a jeho kolaudace. Ani vodní zákon, ani jiný právní předpis jej provádějící totiž neukládají žadatelům o povolení k nakládání s vodami povinnost takové skutečnosti dokládat, respektive nedávají správním úřadům pravomoc takové skutečnosti zjišťovat a takové podklady od žadatele vyžadovat. Povolení k nakládání s vodami je veřejnoprávním povolením, jímž veřejná moc udílí subjektu soukromého práva pouze a právě subjektivní oprávnění nakládat s vodami, aniž by výslovně řešila jiné právní otázky. V řízení o udělení povolení správní úřad hodnotí pouze to, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení stanovené zákonem, existencí práv k užívání cizí věci se zabývá jen tehdy, pokud mu to zákon ukládá, což u projednávané věci nečiní. Soud neshledal správným ani názor žalobce, že předpokladem pro řádné vypořádání právních vztahů mezi žadatelem a vlastníky pozemků, dotčených odběrem podzemních vod, není podložen žádným odkazem na konkrétní normu vodního zákona. Ze znění ustanovení § 8 odst.1 písm.b) vodního zákona nesporně vyplývá, že pojem „vzdouvání“ se týká pouze povrchových vod, takže povinnost doložit právo k pozemkům a stavbám vzdouváním vody dotčeným má žadatel jen tehdy, žádá-li o povolení k nakládání s povrchovými vodami. Jelikož v projednávané věci bylo vedeno řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami, tato povinnost žadateli nevznikla a vodoprávní úřad tedy neporušil zákon, jestliže vydal povolení, aniž by mu žadatel existenci takových práv k pozemku žalobce doložil. Soud shledal předcházející rozhodnutí ze dne 18.1.2007 nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, protože jím žalovaný změnil rozhodnutí správního úřadu prvního stupně tak, že do něj doplnil podmínku, ukládající žadateli povinnost opatřit si práva k nemovitostem potřebným k nakládáním s vodami dohodou s jejich vlastníky. Tato podmínka součástí rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami být nemůže, protože vodní zákon neupravuje soukromoprávní vztahy. Tuto vadu žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje napravil a podmínku z rozhodnutí vypustil, jinými slovy řečeno, jediným důvodem zrušení původního rozhodnutí bylo právě to, čeho se žalobce v této žalobě domáhá, tj. řešení soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žadatelem.

Městský soud v Praze v nyní projednávané věci postupoval podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. – a výzvou ze dne 25.3.2011 vyrozuměl osoby, které mohou být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, nebo ty, které mohou být dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu.

Na výzvu soudu se dne 15.4.2011 přihlásila jako osoba zúčastněná na řízení společnost VODOS s.r.o., která ve svém vyjádření ze dne 13.9.2011 výslovně uvedla, že není

opodstatněná žalobní námitka, směřující k faktickému omezení vlastníků dotčených pozemků. V daném případě se jedná o povolení k čerpání podzemních vod a nikoli o povolení k užívání pozemku, na němž je vrt N3 umístěn. Takové oprávnění správní úřad svým rozhodnutím podle vodního zákona založit nemůže, jeho posláním je zkoumat, zda odběr podzemní vody je možný s ohledem na hydrologické poměry a ohrožení životního prostředí v lokalitě.

Opodstatněná není ani žalobní námitka konstatující, že rozhodnutím vodoprávního úřadu a žalovaného dochází k omezení vlastnických práv žalobce k předmětnému pozemku a *de facto* vyvlastnění pozemku. Předmětné rozhodnutí se zabývá pouze povolením k provádění čerpání podzemních vod z daného pozemku, podle ustanovení § 3 odst.1 vodního zákona podzemní voda není součástí pozemku a jejím pouhým čerpáním nedochází k omezení vlastnického práva žalobce k předmětnému pozemku. K omezení vlastnického práva k pozemku dochází jedině tím, že osoba zúčastněná na řízení, jako provozovatel vodovodu pro veřejnou potřebu, vstupuje na pozemek žalobce. Osoba zúčastněná své právo vstupovat na pozemek žalobce neodvozuje od vodoprávního povolení napadeného žalobcem, neboť má právo vstupovat na pozemek žalobce založeno zákonem, a omezení vlastnického práva žalobcem proto není oprávněné.

Žalobce se podle názoru osoby zúčastněné svou zcela účelově podanou žalobou ve správním soudnictví pokouší zhojit skutečnost, že jeho právní předchůdci – dřívější vlastníci předmětného pozemku – stavbu vodohospodářské infrastruktury na něm umožnili, s čímž žalobce jako jejich právní nástupce nesouhlasí. Žalobce nadále pokračuje ve svých účelových výpadech vůči osobě zúčastněné, jejíž činnost – zásobování vodovodu pro veřejnou potřebu vodou – tímto svým postupem ohrožuje a požaduje podíl na jejím zisku z podnikání. Osoba zúčastněná má za to, že žalobu je třeba zamítnout, neboť takto účelový postup žalobce je v rozporu s dobrými mravy, jimž nemůže být poskytována právní ochrana.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 29.5.2012 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení k podané žalobě a zdůraznil, že není možné, aby vodohospodářský úřad vydal povolení, aniž by zjišťoval, zda žadatel má užívací titul k pozemku, neboť v konečném důsledku na základě vydaného povolení odběratel podzemní vody znemožní užívání pozemku vlastníkov, protože ho může oplotit. Tím dochází k výraznému zásahu do vlastnických práv majitele pozemku. Žalobce nesouhlasí s tím, že vydání rozhodnutí o povolení s nakládání s podzemními vodami má pouze veřejnoprávní charakter, neboť tím správní úřad může zasáhnout i do soukromoprávních vztahů, když v případě, že ten, komu bylo povolení vydáno, nemá žádný právní titul k užívání pozemku, zkracuje vlastnické právo majitele pozemku. Ze zákona vyplývá, že například v případě žádosti o vydání povolení ke vzdouvání vod musí žadatel předložit doklady o tom, jakým způsobem se vypořádá s vlastníky pozemků, které mají být zatopeny. Přitom ve skutečnosti není rozdíl mezi pozemkem, který nemůže být užíván proto, že je zatopen a pozemkem, který nemůže být užíván proto, že je oplocen a vlastník pozemku nemá k němu přístup. Nabízí se otázka, nakolik je ustanovení vodního zákona v souladu s ústavním pořádkem, když nedbá ochrany vlastnických práv v případě, že jde o řízení o žádosti o vydání povolení k odběru podzemních vod. Nebyla předložena žádná stavební dokumentace a kolaudací díla, z něhož má být čerpáno a který se nachází na pozemku žalobce. Je otázka, zda stavba je vůbec v souladu se stavebními předpisy.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že námitka o nesouladu vodního zákona s ústavou byla uplatněna po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby. Rozsudkem soudu byl žalovaný vázán

k odstranění vady předchozího rozhodnutí, tuto vadu správní orgán odstranil a postupoval tedy podle toho, jak mu soud uložil. Navíc se nabízí otázka aktivní legitimace žalobce, když podle názoru žalovaného nemůže být aktivně legitimován podle ustanovení § 65 odst.1 s.ř.s., neboť s přihlédnutím ke znění ustanovení § 11 vodního zákona by mohl být v postavení aktivně legitimován jen podle ustanovení § 65 odst.2 s.ř.s. jako osoba, která je dotčena ve svých právech. Pokud zde bylo poukázáno na nedostatek dokumentace o kolaudaci stavby, žalovaný uvádí, že ustanovení § 8 odst.1 písm. b) vodního zákona se týká vodního díla a nikoli povolení k odběru podzemních vod.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení odkázal u jednání soudu na písemné vyjádření a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Městský úřad v Říčanech, odbor životního prostředí, obdržel dne 29.12.2006 žádost společnosti VODOS s.r.o. o změnu povolení nakládání s podzemními vodami ze dne 23.10.2001, z jímacího území Nučice v katastrálních územích Nučice a Oleška. Téhož dne bylo zahájeno vodoprávní řízení.

Městský úřad v Říčanech oznámil zahájení vodoprávního řízení dne 18.5.2007 a stanovil účastníkům lhůtu pro uplatnění námitek do osmi dnů ode dne doručení oznámení Vodoprávního úřadu. V uvedené lhůtě uplatnil námitky žalobce Ing. J. S., který namítl, že žadatel nemá vlastnické ani jiné právo opravňující žadatele pozemek užívat. Podzemní voda, jejíž odběr je předmětem žádosti, není předmětem vlastnictví a není součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž nebo pod nímž se vyskytuje. Dále vlastník pozemku namítl, že předpokladem pro vydání povolení nakládání s vodami je předložení dokladu, jímž žadatel prokáže právo k pozemkům a stavbám vzdouváním vody dotčeným.

Městský úřad v Říčanech rozhodnutím ze dne 9.7.2007 vydal společnosti VODOS s.r.o. povolení k odběru podzemní vody z jímacího území Nučice za podmínek uvedených v bodě 1 povolení s odůvodněním, že žadatel požádal o povolení k odběru podzemních vod ze stávající vrtané studny N3 na pozemcích 667/6 v katastrálním území Nučice. Umístění stavby studny N3 z roku 1967 na pozemku není předmětem vodoprávního řízení, nýbrž občanskoprávního sporu, Vodoprávní úřad není kompetentní k rozhodování o poskytování náhrady za prokázané omezení užívání pozemku v ochranném pásmu vodních zdrojů a námitky účastníka řízení tak neshledal důvodnými.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o němž rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje nejprve rozhodnutím ze dne 18.9.2007, č.j. 125914/2007/KÚSK OŽP/V-Bu, jímž doplnil podmínku, že oprávněný k odběru podzemních vod, tj. společnost VODOS s.r.o., si pro realizaci oprávnění opatří práva k nemovitostem, dotčeným nakládáním s vodami dohodou s jejich vlastníky.

Uvedené rozhodnutí bylo zrušeno k žalobcem podané žalobě rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2010, č.j. 8Ca 382/2007 - 54, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že podmínka doplněná žalovaným do rozhodnutí vodoprávního řízení je výhradně soukromoprávní povahy, která součástí rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami být nemůže, neboť pro takový postup schází zákonná opora.

Po vrácení věci Městským soudem v Praze rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje o podaném odvolání žalobce žalobcem napadeným rozhodnutím ze dne 25.1.2011, č.j. 185925/2010-KÚSK, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech, odboru životního prostředí, ze dne 9.7.2007 potvrdil se závěrem, že jediný nedostatek, který byl zjištěn v rámci soudního přezkumu Městským soudem v Praze, byl po vrácení věci v novém odvolacím řízení zhojen odstraněním podmínky soukromoprávní povahy, a proto žalovaný odvolací správní úřad neshledal žádné důvody pro změnu či zrušení rozhodnutí správního úřadu prvního stupně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami z jímacích objektů na pozemcích v katastrálním území Nučice a Oleška obchodní společnosti VODOS s.r.o.

Podle ustanovení § 8 odstavec 1 písmeno b/ bodu 1 a odstavce 2 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, ve znění pozdějších předpisů, povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba, jde-li o podzemní vody povolení k jejich odběru. Povolení k nakládání s vodami se vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen "oprávněný") je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení. Podle odstavce 4 téhož právního ustanovení v pochybnostech o tom, zda se jedná o nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami a o jaký druh nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami se jedná, rozhoduje vodoprávní úřad.

Podle ustanovení § 3 vodního zákona povrchové a podzemní vody nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž nebo pod nímž se vyskytují; práva k těmto vodám upravuje tento zákon. Za povrchové a podzemní vody se nepovažují vody, které byly z těchto vod odebrány. V pochybnostech o tom, zda se jedná nebo nejedná o povrchové nebo podzemní vody, rozhoduje vodoprávní úřad.

Žalobce v podané žalobě namítal, že nesouhlasí s názorem vodoprávního úřadu a žalovaného odvolacího správního úřadu o tom, že žalobci nevznikla povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod, neboť podzemní vody nejsou součástí ani příslušenstvím tohoto pozemku a samotný pozemek není odběrem podzemních vod dotčen. Žalobce má za to, že vydáním povolení k nakládání s podzemními vodami žadateli z jímacího vrtu na pozemku žalobce vodoprávní úřad reálně omezil vlastnické právo žalobce k dotčenému pozemku. Žalobci vydáním rozhodnutí vznikla povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod žadatelem, aniž by za takové omezení svého vlastnického práva obdržel odpovídající ústavně garantovanou náhradu.

Uvedenou žalobní argumentací se Městský soud v Praze zabýval v rámci řízení o žalobě na přezkum předchozího pravomocného rozhodnutí žalovaného správního úřadu v této věci. V odůvodnění rozsudku ze dne 19.10.2010, č.j.: 8Ca 382/2007 – 54, s nímž se soud

zcela ztotožnil i v rámci nyní projednávané žaloby, soud uvedl, že předmětem vodoprávního řízení, zahájeného na základě žádosti společnosti VODOS, s.r.o., ze dne 29.12.2006, bylo vydání povolení k nakládání s podzemními vodami na konkrétních pozemcích včetně pozemku ve vlastnictví žalobce. Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami podle ustanovení § 8 až 16 zákona o vodách je zcela nesporně a nepochybně veřejnoprávním aktem, jímž veřejná moc uděluje žadateli subjektivní právo nakládat s vodami, kterým sleduje veřejný zájem chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod, jakož i vytvořit podmínky pro snižování nepříznivých účinků povodní a sucha a zajistit bezpečnost vodních děl v souladu s právem Evropských společenství.

Z uvedeného vyplývá, že samotné povolení k nakládání s vodami má pouze a právě tento veřejnoprávní rozměr. Žalobce se proto mylí, domnívá – li se, že vydáním povolení podle uvedených ustanovení vodního zákona zasáhl správní úřad do jeho práv a právem chráněných zájmů, protože vydání povolení v souladu s vodním zákonem nijak nesouvisí s právy jiných osob soukromoprávní povahy, zejména je nezakládá, nemění ani neruší. Žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován podle ustanovení § 65 odstavec 2 s.ř.s., avšak soud se neztotožnil s jeho námitkou, že by napadeným rozhodnutím, respektive rozhodnutím správního úřadu prvního stupně byl jakkoli omezen na svých vlastnických právech, neboť těmito rozhodnutími bylo rozhodnuto toliko o tom, že státní správa povoluje žadateli, tj. společnosti VODOS s.r.o., odběr podzemních vod. Žalobci v důsledku napadeného rozhodnutí nevznikla povinnost strpět na svém pozemku odběr podzemních vod, neboť podzemní vody nejsou součástí ani příslušenstvím tohoto pozemku, a samotný pozemek není odběrem podzemních vod nijak dotčen. Pokud žalobce namítal, že může být dotčen ve svých vlastnických právech například tím, že dojde k oplocení pozemku či zařízení k odběru podzemních vod, že musí strpět například přístup na svůj pozemek, pak tato námitka nemůže obstát, neboť takové skutečnosti nebyly předmětem vydaného napadeného rozhodnutí. Pokud by měl žalobce za to, že je omezen ve svých vlastnických právech k pozemku tím, že na něm je umístěna studna, ani v takovém případě to není důvod pro závěry o nezákonnosti či nesprávnosti rozhodnutí o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami, ale bylo by na žalobci, aby příslušnými právními prostředky brojil proti existenci této stavby studny a nikoliv vůči povolení čerpat podzemní vody.

Městský soud v Praze se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o tom, že svým rozhodnutím vodoprávní úřad překročil svou pravomoc, stanovenou mu vodním zákonem v rámci vodoprávního řízení. Žalobce blíže neupřesnil, kterého právního ustanovení vodního zákona se uvedená žalobní námitka týká a pokud argumentoval porušením ustanovení § 11 odst.2 vodního zákona, podle něhož „povolení k nakládání s vodami nezakládá práva k cizím pozemkům a stavbám ani nevzniká vodoprávnímu úřadu, správci vodního toku nebo vlastníku vodního díla právní povinnost náhrady oprávněným za nemožnost nakládat s vodami v maximálním povoleném množství a s určitými vlastnostmi“, pak z jeho argumentace není zřejmé, v čem žalobce shledává v tomto konkrétním posuzovaném případě překročení pravomoci vodoprávního úřadu či žalovaného odvolacího úřadu.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce o tom, nakolik je ustanovení vodního zákona v souladu s ústavním pořádkem, když nedbá ochrany vlastnických práv v případě, že jde o řízení o žádosti o vydání povolení k odběru pozemních vod za situace, kdy tentýž zákon stanoví, že například v případě žádosti o vydání povolení ke vzdouvání vod musí žadatel předložit doklady o tom, jakým způsobem se vypořádal s vlastníky pozemků, které mají být

zatopeny. Právě v rozdílu ve výkladu pojmu „odběr podzemních vod“ a „vzdouvání vod“ je podle názoru soudu třeba spatřovat onen zásadní rozdíl, týkající se zásahu do vlastnických práv vlastníka pozemku, když v případě vzdouvání dochází ke zvýšení hladiny toku za pomoci vodního díla (jezu, přehrady) a k možnému zatopení pozemku, zatímco v případě odběru podzemní vody není vlastník pozemku v důsledku vydání rozhodnutí o povolení k odběru nijak dotčen a proto zákonodárce nepovažoval za potřebné obdobnou podmínku vzájemného vypořádání odběratele podzemních vod a vlastníka pozemku do textu zákona začlenit. Soud uvedený postup neshledal rozporným s ústavním pořádkem České republiky a neshledal proto ani důvod pro přerušení řízení a podání návrhu k Ústavnímu soudu.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že v řízení před správním úřady nebyla předložena žádná stavební dokumentace a rozhodnutí o kolaudaci díla, z něhož má být čerpáno a který se nachází na pozemku žalobce a je tedy otázka, zda stavba je vůbec v souladu se stavebními předpisy, pak soud považuje za potřebné konstatovat, že názor žalobce není správný. Vodoprávní úřad ani žalovaný správní úřad nepochybil, pokud si od žadatele, společnosti VODOS s.r.o., nevyžádal doklad o právu využívat pozemek žalobce ani rozhodnutí, týkající se povolení vodního díla a jeho kolaudace. Je tomu tak proto, že ani vodní zákon, ani předpisy jej provádějící neukládají žadatelům o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami povinnost takové skutečnosti dokládat, respektive jinak řečeno nedávají správním orgánům pravomoc takové skutečnosti zjišťovat a takové podklady od žadatele vyžadovat. Je nutno opakovaně zdůraznit, že povolení k nakládání s vodami je veřejnoprávním povolením, jímž veřejná moc udílí subjektu soukromého práva pouze a právě subjektivní oprávnění nakládat s vodami, aniž by však výslovně řešila jiné právní otázky. V řízení o udělení povolení tak správní úřad hodnotí pouze ty skutečnosti, z nichž lze dovodit, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení, stanovené zákonem; existenci práv k užívání cizích věcí se tedy zabývá jen tehdy, pokud mu to zákon ukládá, což v projednávané věci nečiní. V řízení o žádosti o povolení k nakládání s podzemními vodami se rozhoduje výlučně o veřejném subjektivním právu žadatele a nerozhoduje se v něm o žádných soukromoprávních otázkách, zejména se jím neupravují žádné soukromoprávní vztahy.

Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že podaná žaloba nebyla podána důvodně, proto podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. žalobu v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci příslušelo žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné nad rámec činnosti správního orgánu prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobám zúčastněným na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze dal společnosti VODOS s.r.o. možnost uplatnit její právo v probíhajícím řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.května 2012

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu